

Capitolul 6

Hotel Majestic

Ochii lui treziți desfăcură pleoapele grele privind în jur ferit, cu sfială. Nu vedeau mai nimic, becul fusese văduvit de lumină, dar câteva raze venite de-afară, prin mijlocirea ferestrei, tremurau alături de trupul moșierului.

Doctorul Magheru, cu capul vârtej, n-avea încă habar pe ce lume se află. Ar fi vrut să se ridice, chiar schiță gestul înfigând mâinile în plușul canapelei, dar slăbiciunea îl țintui pe loc. Trase pleoapele peste ochi, întinzându-se pe spate. Parcă se simțea mai bine în această poziție. Dar gândurile trezite, încercând lucrul lor tainic, nu-i dăceau pace. Încercă să se ridice din nou. Nici de data asta nu izbuti. Eșecul nu-l îngrijoră, căci, înainte de a se întreba de ce nu poate executa o mișcare atât de simplă, își puse o altă întrebare, de interes mai grabnic: „Ce-i cu mine? Unde sunt?”

Nici la această întrebare n-avu timp să răspundă, pentru că în aceeași clipă duse involuntar mâna la cap. Atingerii îi deșteptă o durere ascuțită, iar pe degete simți ceva calduț, năclăit. „Hm, nu-i sânge ăsta? își spuse, intrând în horă reflexele profesiei. Da, sânge coagulat.”

Un fior, ca o sabie rece, îl străpunse din cap până-n călcâie. Tresărirea trupului îl mai dezmetici puțin. „Eram parcă în tren... Mă duceam la... la... (nu-și mai aminti numele localității) da, la nuntă... nunta soră-mii... Și acum... Ce fel? Sunt rănit?” Cără nedumerit în juru-i, în celula în care se afla prizonier.

Se ridică de pe canapea, de astă dată, fără efort prea mare. (Mda, la Lipova, plecase, lapsusul pierise.) Se așeză numaidecât la loc, statul în picioare îl stânjenea.

„Ce-o fi pe-aici înclinat? Ah! și bezna asta afurisită. Îți dai cu degetele în ochi... De ce s-o fi stins becul? Cu adevărat, podeaua asta e aplecată într-o parte... Ce s-o fi întâmplat? Nu cumva o ciocnire de trenuri? Hm, s-ar putea... Altfel, am merge, n-am sta pe loc... E simplu... Sau suntem într-o stație? Nu, nu suntem... aș zări lumi pe-afară... Ne aflăm undeva pe câmp... Da, chiar ciocnire este... vagonul a sărit de pe șine... fără să se răstoarne... Altfel, cum se explică poziția în care ne aflăm?... Și zgomotele de afară... Umblă oameni, aud strigăte... ba nu, vaiete... Cerule, s-a întâmplat o nenorocire!..”

Vări mâna în buzunar, să scoată bricheta, dar nu reuși s-o aprindă. O azvârli pe jos de necaz.

„Parcă-i alt compartiment ăsta... Cine l-a schimbat? Cum de ne-a mutat într-altul fără să simt... fără...?! Ba nu, mi se pare... Tot el e... nu se putea să ne evacueze..”

Un fior de gheață îi străpunse trupul. Era semnalul de alarmă pentru propria-i viață.

„Ajutor! Ajutor!” țipă spaima fără nume. Se opri brusc, parcă rușinat, glasul îi părea străin, al altcuiva. „Pe cine chem? Cine mă aude?”

Cazul Magberu

În zorul fugii se împiedică de plasa din față, călcă pe un geamanatan rostogolit pe jos. (Să-mi iau valiza? Las-o, dă-o-ncolo!) Ajuns la ușa compartimentului, încercă s-o deschidă. Nu izbuti. Nu era chip. Până la urmă, își dădu seama că ușa era deschisă, dar cum să-ți dai seama în beznă? Pătrunse pe culoarul vagonului pustiu, fără suflare. Aici se descurcă mai lesne, o părere de lumină (venită, pesemne, de la vagonul incendiat) îi îndrumă pașii fără poticnire, până la ușa de coborâre. El însuși se mira foarte: „Ce noroc chior... Până acum, niciun obstacol... Uite, se poate pe aici... Parcă mi-ar fi croit cineva drum.” Dar ușa cu scara de coborâre era distrusă, vagonul intrase în cel dinainte cu toată forța, mutilându-și îngrozitor partea din față.

„Să încerce pe partea cealaltă.” Ușa din spate rămăsese neatinsă. (Am nimerit. Ce bine!) Avea noroc cu carul, de ce s-ar plânge? Când se văzu afară, trase aer mult în piept. (Până-n adâncul alveolelor pulmonare!) Se simți înviorat ca după o baie rece! Însă arătările omenești care foiau încoace și-ncolo, fără astâmpăr, vaietele și răcnetele care-i sulițau urechile îl făcură să întepenească pe loc.

„Ce catastrofă! își spuse mintal, dându-și seama de proporția ei. Și, uite, eu am scăpat teafăr... Mă mișc, pot să umblu, să gândesc...”

Un șuierat strident de locomotivă, venit pe neașteptate, era cât p-ai să-i spargă timpanul. „Vine alt tren peste noi? Ne-așteaptă un nou prăpăd?”

Spaima îi puse jar pe tălpi. Doctorul o rupse la fugă încotro văzu cu ochii, apucând-o pe câmpul deschis înaintea-i ca o mare nesfârșită... După câteva sute de pași,

se poticni. Nimerise într-o băltoacă... „Na! Colac peste pupăză! Asta-mi lipsea acuma!...”

Se ridică de jos ud, cu picioarele șiroind de apă și hainele mănjite de noroi. Privi înapoi, văzu incendiul profilat în zare, pe fondul întunericului. Părea de-a dreptul un uriaș balaur de lumină, ale cărui limbi de flacără lungeau poalele cerului.

„M-am speriat degeaba. A sosit, probabil, un prim tren cu ajutoare.” Să se întoarcă? Nu, nu! De ce această opoziție categorică? Ce anume îl împiedica? Instinctul de conservare. Alte tendințe inconștiente? Bine, are să vadă, are să analizeze, acum nu-i cazul, nici locul. Dar încotro să apuce? Așa, la întâmplare, unde îl vor duce pașii?

Se temea. Simți frica încolțindu-l. „Ah, mizerabilă condiție umană, nu pot ieși din tine.”

Tăiase linia ferată și o luase de-a curmezișul, prin porumbi. Mai bine se-ntorcea, ce i-o fi venit să apuce pe coclauri, singur în noapte, pe o vreme să-i plângi de milă, ca să ajungă – unde?

Doamne, ce prostie! Pășea când pe vârfuri de speranță, când prin prăpăstii de deznădejde. În fine, zări câteva sclipiri de lumină, venind parcă de-a dreptul de sub pământ. Și, odată cu ele, dădu peste un drum ceva mai bătătorit. „Uite, acolo... parcă-i un sat!...”

Se-nvioră puțin. Iși spuse că primejdia nu e făcută decât pentru cei care se tem. În clipa aceea, își aduse aminte că e rănit. Duse mâna la cap, dar o trase numaidecât, dându-și seama că degetele lui erau pline de noroi. Atât îi mai trebuie: să facă o infecție.

Ăsta nu-i sat... trebuie să fie un orașel, de bună seamă, judecând după spuza de lumi care se văd...

Cazul Magheru

Încetini mersul. Sufla greu: o căldură nesuferită îi încingea trupul. Transpirase de atâta umblet. Nu-i păsa... Măcar de-ar ajunge sub un acoperiș omenesc...

Cele dintâi clădiri se iviră singuratice, ici, una, colo, alta. Pe strada pietruită, țipenie de om.

„E târziu... Cât o fi ceasul?” Până atunci n-avusese această curiozitate a orientării în timp. Ridică mâna stângă, unde avea ceasul, până în dreptul bărbiei. Simți ceva tare și rece. Era acolo... Îl duse la ureche și ascultă. Dragul de el, mergea! Tic-tac! Tic-tac! Zvâcnet mărunt, ca inima unui pui de vrăbie. Îl sărută cu bucurie. Când ajunsese în dreptul unui felinar, se uită pe minusculul cadran: „Douăsprezece fără un sfert? Numai atât?!” Mai cercetă o dată. Tot atâta arăta. Mare mirare! I se păruse că nu mai e mult până să crape de ziuă... Se petrecuseră atâtea lucruri într-un timp atât de înghesuit?! El însuși parcă alerga de ore întregi pe meleagurile astea, unde nu călcase niciodată cu piciorul.

Casele se îndesiră, apoi începură a se lipi una de alta. Multora li se adăugau un cat, două, deasupra. Era, de bună seamă, un orașel mai răsărit... Felinarele clipeau somnoroși în tăria nopții, așternând pe caldarâmul ud preșuri străvezii. Se arătară, în sfârșit, și câteva magazine cu obloanele trase. Unele aveau firme luminoase, al căror scris sărea în ochi. Doctorul, trecându-le în revistă, înregistra mecanic: Coloniale și Delicatese (da, colonialismul adusese... delicatesele), frizeria High Life (măine trebuie să mă rad neapărat), confecții bărbătești și de damă (vai de mine, ce mă fac, mi-a rămas smochingul în valiză!). Nu se mai gândi cum o să se descurce la nunta Marianeii, cu hainele

ponosite de pe el. Îl contraria faptul că nu vedea nicăieri picior de om. „Ce fel, orașul ăsta a dat ortul popii? Vreau să văd un om... Măcar un singur vardist de noapte...”

Lumea parcă părăsise localitatea și se mutase altundeva. Cine să-l îndrepte la un hotel, unde să găsească ospitalitatea de care avea nevoie?

Uite că strada se desfăcu larg, făcând loc unui scuar întins, străjuit de pomi, cu alei încrucișate, iar în mijloc un chioșc pentru muzica militară. „Aici trebuie să fie centrul!”

Zări o clădire înaltă, luminată ca ziua. O muzică săltăreață îi ajunse la urechi.

Un local de noapte, se vede treaba, cu clienți târzii.

Într-adevăr, așa era. Sus, la etaj, firmă: Hotel Majestic.

„Să încerc aici!” Apucă pe un gang întunecos. Nimeri într-o curte pustie, întunecată. Nici urmă de portar. O luă înapoi, ca să întrebe pe cineva din local pe unde se poate intra în hotel.

Restaurantul cu același nume unde pătrunsese doctorul înota în nori groși de fum. Câțiva clienți întârziați ocupau trei-patru mese încărcate cu halbe de bere, pălăvrăgind și râzând zgomotos. Pe restul meselor se aflau scaunele răsturnate cu picioarele în sus, semn că bătuse ceasul de închidere a localului. Coccoțată pe estradă, o guristă cânta plictisită o romanță în indiferența generală. Nici pianistul care o acompania mecanic, picotind de somn, nu mai era în stare s-o asculte.

Intrarea unui necunoscut atrase atenția cheffiilor din local. Cine era acest străin, de unde venea în halul ăsta? Ce făcuse nenorocitul, își băuse mințile, prin câte băltoace nimerise ca să-și umple cu noroi hainele de sus până jos?

